

«Μας διδάσκουν ότι ζούμε στη δημοκρατία, ενώ ζούμε στην εκλόγιμη μοναρχία»

Ζούμε τον απόλυτο εκφυλισμό του πολιτεύματος σήμερα, με τους πολιτικούς να απολαμβάνουν απόλυτη ασυλία για όσα πράττουν, σημειώνει ο Γιώργος Κοντογιώργης

Μας διδάσκουν ότι ζούμε στη δημοκρατία, ενώ ζούμε στην εκλόγιμη μοναρχία, υποστηρίζει και αναλύει ο καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης και συγγραφέας Γιώργος Κοντογιώργης σε συνέντευξη του στη «ΝΕ».

Ο ίδιος μιλά για το πολίτευμα της χώρας μας, την ασυλία που οι πολιτικοί απολαμβάνουν, παρότι οι πράξεις τους δεν υπερτερούν το δημόσιο συμφέρον και αναλύει πόσο μακριά βρισκόμαστε από την δημοκρατία και ποιες ακραίες συνθήκες θα μπορούσαν να ωθήσουν τους πολίτες να μπουν ενεργά στην άσκηση πολιτικής.

Μας διδάσκουν ότι ζούμε στη δημοκρατία, ενώ ζούμε στην εκλόγιμη μοναρχία

«Έχω αναλύσει αυτά τα ζητήματα της δημοκρατίας και στην ελληνική γλώσσα, στα έργα μου, αλλά αυτή τη φορά οι δύο αυτοί τόμοι και ένας τρίτος που θα ακολουθήσει στη Γαλλική γλώσσα από εκδότη στο Παρίσι, έχουν να παρουσιάσουν με συστηματικό τρόπο όλο αυτό το σύστημα σκέψης που επεξεργάζομαι όλα αυτά τα χρόνια. Σημειώνω βέβαια ότι το 2023 συμπληρώνω 50 χρόνια στην επιστημονική αρένα και 51 βιβλία στην δημοσιότητα. Το μεν πρώτο βιβλίο, που διαπραγματεύεται την διαφορά, ασύμβατη μεταξύ δημοκρατίας, αντιπροσώπευσης και μοναρχίας, δείχνει επίσης και το δρόμο, δηλαδή τα σημεία της εξέλιξης, που βρισκόμαστε και που πηγαίνουμε. Το δεύτερο βιβλίο είναι μία αποκάλυψη του τι είναι τελικά η νεωτερικότητα, αναδεικνύει την διαφορά μεταξύ πραγματικότητας και αυτού που μας διδάσκουν. Μας διδάσκουν ότι ζούμε στη δημοκρατία, ενώ ζούμε στην εκλόγιμη μοναρχία. Άρα υπάρχει η λογική της αποδόμησης που μας δείχνει πού βρισκόμαστε και βεβαίως πού πηγαίνουμε και πως θα αντιμετωπίσουμε τις ριζικές ανατροπές υπέρ των κοινωνιών, οι οποίες έχουν επέλθει ήδη και προμηνύονται χειρότερες για το μέλλον».

Για να υπάρξει επιστήμη, πρέπει να γνωρίζουμε την βιολογία της κοινωνικής εξέλιξης

«Για να υπάρξει επιστήμη, πρέπει να υπάρχουν καθαρές έννοιες που να μην εξαπατούν, δε μπορεί να ταυτίζει κανείς την δημοκρατία, την αντιπροσώπευση και τη μοναρχία και να μας λέει ότι είναι όλα σε ένα. Αυτό είναι μια διανοητική απάτη, την οποία διδάσκουν αυτοί που προσποιούνται ότι είναι συνταγματολόγοι, πολιτικοί επιστήμονες και άλλα, που έχει να κάνει με την χειραγώγηση των κοινωνιών και που την πίστεψαν και οι ίδιοι. Το δεύτερο είναι ότι για να υπάρξει επιστήμη, πρέπει να γνωρίζουμε την βιολογία της κοινωνικής εξέλιξης, όχι την αιματολογική της υπόσταση, αλλά το πώς κινείται και εξελίσσεται στο χρόνο, άρα πρέπει να ξέρουμε πως γεννιέται ένας άνθρωπος, μία κοινωνία με ελευθερία και πως εξελίσσεται στο χρόνο. Αν σήμερα, λοιπόν,

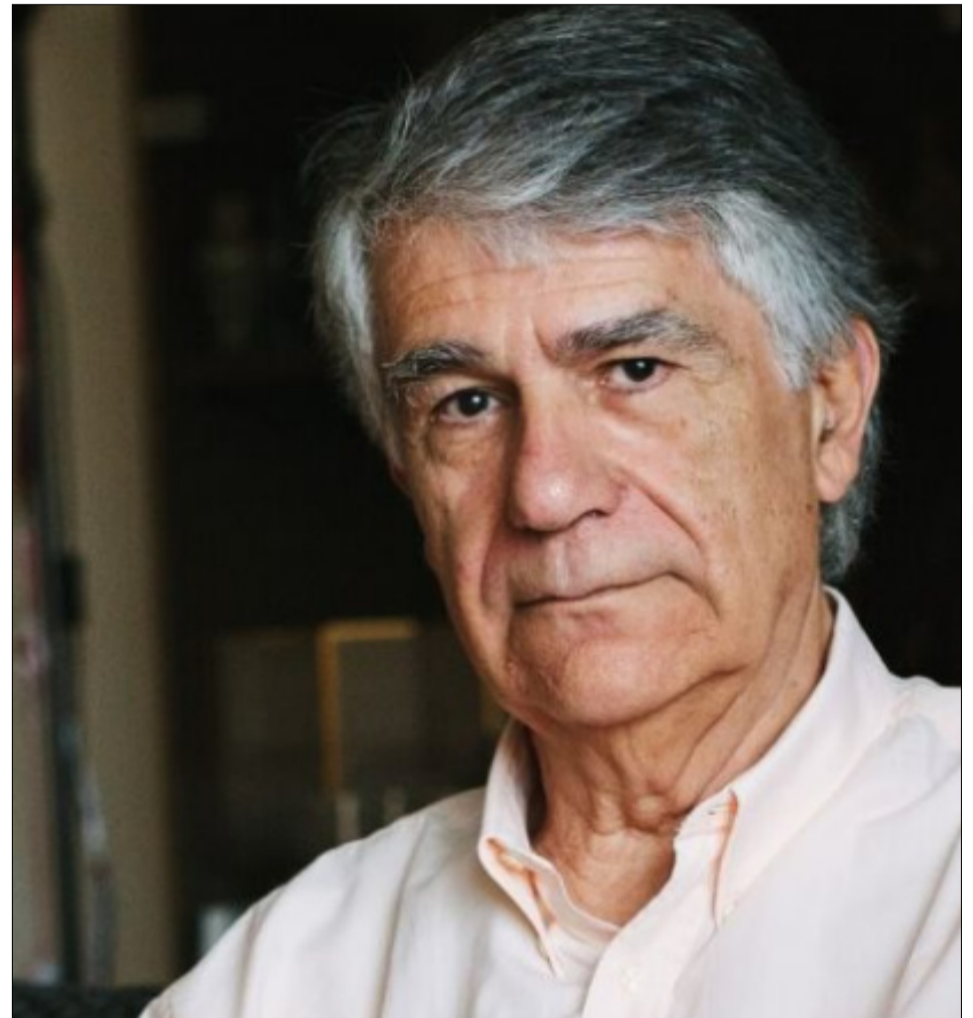
δεν βρισκόμαστε στο τέλος της εξέλιξης που είναι δημοκρατία και είμαστε στην αρχή, δηλαδή στην πρώιμη βρεφική φάση της ανθρωπότητας, που είναι εκλόγιμη μοναρχία, σημαίνει ότι η συνέχεια προδι-αγεγραμμένη».

Κατεβαίνουμε στους δρόμους, διαδηλώνουμε και μετά γυρνάμε στο σπίτι και ακούμε ότι ο κ. πρωθυπουργός μας έχει αγνοήσει

«Θα πάμε στην αντιπροσώπευση και στη δημοκρατία, γιατί όσο γιγαντώνεται η οικονομία και οι οικονομικοί ιδιοκτήτες διαφεύγουν, γιατί γίνονται πλανητικοί, τόσο οι κοινωνίες για να ηγεμονεύσουν για να αποκαταστήσουν τα στοιχειώδη πρώτα-πρώτα, δηλαδή την επιβίωσή τους, αυτό το οποίο τους στερούν, θα μπουν στην πολιτική, δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Αυτές οι ανοησίες που μας λένε, ανοησίες που μας λένε για να ηγεμονεύουν οι κομματικές ολιγαρχίες ότι πρέπει να κατέβουμε στους δρόμους, να διαδηλώσουμε, αποδεικνύεται από τα πράγματα ότι τελειώσε ο χρόνος τους. Δηλαδή, κατεβαίνουμε στους δρόμους, διαδηλώνουμε και μετά γυρνάμε στο σπίτι και ακούμε ότι ο κ. πρωθυπουργός ή ο πρόεδρος αποφάσισε άλλα, μας έχει αγνοήσει!».

Εάν ήταν δημοκρατία, δεν θα υπήρχαν πρωθυπουργοί, πρόεδροι και βουλευτές

«Εάν κάποιος μας λέγεται κόμμα, αποφασίζει να μας πει ότι ο Α, Β, Γ θα είναι υποψήφιοι και στη συνέχεια όμως αυτός ο Α, Β και Γ που θα τον χρίσουμε βουλευτή ή πρωθυπουργό έχει κατοχυρώσει από το Σύνταγμα που αυτός ψήφισε την απόλυτη ασυλία του, την απόλυτη αυτονομία του ως μονάρχη και να μην μπορούμε να διορθώσουμε το λάθος -αν υπήρξε λάθος στην επιλογή μας-, να τον ανακαλέσουμε, να τον υποχρεώσουμε να σκεφτεί το συμφέρον της κοινωνίας, τότε δε μιλάμε για έλλειμμα δημοκρατίας, μιλάμε για έλλειμμα μοναρχίας. Η μοναρχία, ξέρετε, έχει ορισμένους κανόνες, δεν είναι αντιπροσωπευτικό σύστημα, αν ήταν αντιπροσωπευτικό σύστημα, θα έπρεπε η κοινωνία να είναι θεσμός, όπως γίνεται στιγμιαία θεσμός, την ώρα που ψηφίζει, για να εκλέξει μονάρχη και τι θα έκανε, θα ήταν καθημερινός θεσμός της πολιτείας, δηλαδή, όπως είναι η κυβέρνηση και η Βουλή, θα ήταν και η κοινωνία σε Δήμο. Και κάθε απόφαση που θα έπρεπε να πάρει η κυβέρνηση, έπρεπε να την θέσει και υπόψιν για να συμφωνήσει η κοινωνία. Εάν ήταν δημοκρατία, δεν θα υπήρχαν πρωθυπουργοί, πρόεδροι και βουλευτές, θα ήταν απλοί σύμβουλοι του Δήμου και ο δήμος θα αποφάσιζε ως πρωθυπουργός».



Ομονοείτε, τους στρατιώτες πλουτίζετε, των άλλων πάντων καταφρονείτε

«Αλλά πού μας πηγαίνει αυτό το καθεστώς; Στην Ελλάδα δεν πρόκειται για μία εκλόγιμη μοναρχία του τύπου της δυτικής Ευρώπης, σε όλα της μοιάζει, αλλά διαφέρει στο εξής, είναι εκφυλισμένη, δεν έχει δημόσιο χώρο, δεν αισθάνεται ότι λειτουργεί με όρους δημοσίων πολιτικών. Ξέρετε τι μου θυμίζουν οι πολιτικές που ακολουθούν διαχρονικά οι πολιτικοί μας; Σε μια συμβουλή που έδωσε ένας Ρωμαίος αυτοκράτορας, ο Σεπτίμιος Σεβήρος. Ποια ήταν η συμβουλή που έδωσε στα παιδιά του, ομονοείτε, τους στρατιώτες πλουτίζετε, των άλλων πάντων καταφρονείτε. Αν βγάλετε τη λέξη στρατιώτες, γιατί οι στρατιώτες εξέλεξαν τον αυτοκράτορα εκείνη την εποχή και βάλετε στη θέση τους τους συγκατανευσιφάγους, όλους αυτούς που λυμαίνονται το κράτος από κοινού με τους πολιτικούς, θα αντιληφθείτε τι συμβαίνει σήμερα. Ομονοείτε, τους λείει, με όρους εξαγοράς τους οικείους ημών πλουτίζετε, των άλλων πάντων καταφρονείτε. Ποιοι είναι οι άλλοι πάντες; Η κοινωνία, που δεν είναι παρούσα για να επιβάλλει την γνώμη της, παρά μόνο την στιγμή της ψήφου για να εκλέξει τον επόμενο μονάρχη. Ξέρετε, πόσο τραγικό πράγμα είναι να χύνεται τόσο αίμα στους δρόμους με τις τόσες καταστροφές με τις διαδηλώσεις, τιμωρώντας την κοινωνία από τους ίδιους που διαμαρτύρονται για να ακούσει ο πολιτικός, τη στιγμή που ο πολιτικός από κει πάνω ως Θεός γελάει και κινδυνεύει να πάθει εγκεφαλικό από το πολύ γέλιο που του προκαλούν όλες αυτές οι συμπεριφορές της κοινωνίας, αυτό είναι το κεντρικό ζήτημα».

Η συγκρότηση ενός συστήματος ασυλίας που τοποθετεί στην πολιτική υπεράνω του νόμου σε απόλυτο βαθμό

«Εάν έρθουμε στην σημερινή πραγματικότητα, στην Ελλάδα ζούμε τον απόλυτο εκφυλισμό σήμερα, ό,τι έγινε στην περίοδο της μεταπολίτευσης, η λεηλασία της χώρας και η συγκρότηση ενός συστήματος ασυλίας που τοποθετεί στην πολιτική υπεράνω του νόμου σε απόλυτο βαθμό, βλέπετε τι συμβαίνει σε άλλες χώρες, εάν καταχραστεί κάποιος χρήμα, εάν υπάρξει σκάνδαλο και ο πρωθυπουργός προσάγεται στη δικαιοσύνη, όχι μόνο ο υπουργός. Στην Ελλάδα έχουμε ποτέ κάτι τέτοιο; Ο πολιτικός, αρκετά διαφορετικός, αλλά πάντως με την ίδια νοοτροπία, ο παλαιός Κωνσταντίνος Καραμανλής δεν πηγαίνει στο δικαστήριο λείει, πηγαίνει στο σπίτι του. Αν είναι δυνατόν, τι είναι ο πολιτικός για να πάει στο σπίτι του, ο Θεός επί της γης; Δεν έχει ορισμένη εντολή να αναπτύξει πολιτικές προς το συμφέρον της χώρας; Μας λείει το κομματικό σύστημα και ευφάνταστοι συνταγματολόγοι που εμφανίζονται και ως κορυφαίοι, όπως ο Ευάγγελος Βενιζέλος. Τι είναι τα κόμματα, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα σύνολο συγκατανευσιφάγων που λιβανίζουν από το πρώτο ως το βράδυ την ηγεσία, ετερόκλητοι άνθρωποι που τους ενώνει, δηλαδή, η νομή του κράτους και η δυνατότητα τους, εκεί που είναι κατά κανόνα τα απόλυτα μηδενικά να διατηρούν την επικοινωνιακή επιφάνεια. Αλλά όταν ανέρχονται στην εξουσία, εκτός του ότι έχουν κατοχυρωμένα να μην υπόκεινται σε κανέναν έλεγχο και καμία δικαιοσύνη, έχουν και ένα πολύ χαρακτηριστικό γνώρισμα, γίνονται αυτά πολιτικό σύστημα, καταργούν την έννοια του δημοσίου χώρου, το Σύνταγμα και τους νόμους που ψηφίζουν».